

Sygn. akt II Ka 105/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Aleksandry Kruk

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2022 r.

sprawy **K. B.**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 18 listopada 2021 r. sygn. akt II K 526/20

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od opłaty za II instancję oraz wydatków postępowania odwoławczego, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 105/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 18 listopada 2021r., sygn. akt II K 526/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
	Zarzut	
	<p>I. mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7, 410 i 424 § 1 k.p.k. poprzez:</p> <p>1) nienależyte rozważenie i ocenienie dowodu z wyjaśnień oskarżonego K. B. oraz jego dokumentacji medycznej wraz z protokołem badania trzeźwości w korelacji z zeznaniami świadków A. K. (1), K. P. i B. K., które należyte rozważone wskazywały, że w dacie zdarzenia K. B., który jest osobą z orzeczoną stopniem niepełnosprawności i ma trudności z poruszaniem ze względu na amputację wszystkich palców prawej stopy oraz uszkodzenie nerwów w lewej stopie, znajdował się poza miejscem swojego zamieszkania w stanie silnego upojenia alkoholowego, zaś rowery należące do pokrzywdzonych służyły mu do przemieszczania się, co potwierdza, że jego zamiarem było samowolne ich użycie, zwłaszcza, że zostały one odnalezione - co w konsekwencji doprowadziło do błędnej oceny stanu faktycznego sprawy, a tym samym zakwalifikowania czynu oskarżonego jako przestępstwa kradzieży (art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk) podczas, gdy należyte rozważenie dowodów wskazywało,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczeń z art. 127 § 1 kw, przy czym ze względu na brak wymaganych wniosków o ściganie wskazanych w art. 127 § 2 kw zasadne było umorzenie postępowania wobec zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 kpk;

2) nienależyte rozważenie i ocenienie dowodu z wyjaśnień oskarżonego K. B. oraz jego dokumentacji medycznej wraz z protokołem badania trzeźwości w korelacji z zeznaniami świadka M. M., które należyte rozważone wskazywały, że w dacie zdarzenia K. B. znajdował się w stanie upojenia alkoholowego, zaś jednorazowy zabór dwóch par okularów o łącznej wartości 30,98 zł, które zostały zwrócone pokrzywdzonemu potwierdzał, że oskarżony ze względu na wartość skradzionego mienia swoim zachowaniem, wypełnił znamiona jedynie jednego wykroczenia kradzieży, a nie jak błędnie przyjęto czterech wykroczeń z art. 119 § 1 kw - co w konsekwencji skutkowało niesłusznym skazaniem oskarżonego za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk z uwagi na nienależytą ocenę stanu faktycznego sprawy, a tym samym przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu;

3) nienależyte rozważenie i ocenienie dowodu z wyjaśnień oskarżonego K. B. oraz jego dokumentacji medycznej wraz z protokołem badania trzeźwości w korelacji z zeznaniami świadków A. K. (1), K. P., B. K. i M. M., które należyte rozważone wskazywały, że oskarżony popełnił trzy wykroczenia samowolnego użycia cudzej rzeczy stypizowane w art. 127 § 1 kw oraz jedno wykroczenie z art. 119

§ 1 kw związane z kradzieżą okularów przeciwsłonecznych o łącznej wartości 30,98 zł na szkodę sklepu (...), co potwierdza, że czyny popełnione przez oskarżonego nie są wykroczeniami tego samego rodzaju (tego samego typu), które byłyby identycznie prawnie kwalifikowane, przy czym ze względu na brak wniosku o ściganie wykroczenia z art. 127 § 1 kw podlegały umorzeniu, co uniemożliwiało zastosowanie przepisu art. 12 § 2 kk - co w konsekwencji doprowadziło do zastosowania błędnej kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu oraz wydaniem wadliwego wyroku;

4) nienależyte rozważenie i ocenienie dowodu z odpisu wyroku łącznego XV K 1184/15 Sądu Rejonowego w Białymstoku z dn. 26.01.2016 r. i karty karnej oskarżonego, z których nie wynika, w jakim okresie odbywał on karę pozbawienia wolności i czy spełnione są przesłanki niezbędne do uznania, że popełnił on przypisany mu czyn w warunkach recydywy - co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku z uwzględnieniem przepisu art. 64 § 1 kk pomimo braku istnienia przesłanek do takiego rozstrzygnięcia;

5) bezpodstawne odmówienie pełnej wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. B. poprzez przyjęcie, że jego zamiarem był zabór rowerów należących do pokrzywdzonych w celu ich przywłaszczenia, o czym miałyby świadczyć jego przyznanie się do czynu przy jednoczesnym nieuwzględnieniu treści złożonych przez niego wyjaśnień, z których wynika, że użył rowerów pokrzywdzonych w celu przemieszczania się, gdyż jest osobą z orzeczoną niepełnosprawnością

i ma trudności z chodzeniem ze względu na amputację wszystkich palców prawej stopy oraz uszkodzenie nerwów w lewej stopie, a dodatkowo w dacie zdarzenia znajdował się w stanie upojenia alkoholowego i był w obcym mieście - co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia powyższego dowodu przy ustaleniu stanu faktycznego sprawy oraz wydania niesłusznego wyroku;

II. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez dowolne, nie poparte dowodami, niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż:

1) oskarżony K. B. dopuścił się czterech wykroczeń kradzieży z art. 119 §1 kw, gdyż dokonał zaboru rowerów pokrzywdzonych w celu ich przywłaszczenia, co przy zastosowaniu art. 12 § 2 kk doprowadziło do jego skazania za przestępstwo kradzieży z art. 278 § 1 kk podczas, gdy należycie oceniony materiał sprawy wskazywał, że oskarżony samowolnie użył rowerów pokrzywdzonych w celu przemieszczenia się, gdyż jest osobą z orzeczoną niepełnosprawnością i ma trudności z chodzeniem ze względu na amputację wszystkich palców prawej stopy oraz uszkodzenie nerwów w lewej stopie, a dodatkowo w dacie zdarzenia znajdował się w stanie upojenia alkoholowego i był w obcym mieście - co prowadziło do uznania, że oskarżony popełnił trzy wykroczenia z art. 127 § 1 kw, przy czym ze względu na brak wniosków o ściganie postępowanie w tym zakresie należało umorzyć;

2) oskarżony K. B. dopuścił się czterech wykroczeń kradzieży z art. 119 § 1 kw, gdyż dokonał zaboru rowerów i okularów w celu ich przywłaszczenia, co przy zastosowaniu art. 12 § 2 kk doprowadziło do jego skazania za przestępstwo kradzieży z art. 278 § 1 kk podczas, gdy należycie rozważony materiał sprawy wskazywał, że oskarżony dopuścił się wyłącznie jednego wykroczenia kradzieży, gdzie wartość szkody wyniosła łącznie 30,98 zł, przy czym przedmioty zostały zwrócone pokrzywdzonemu - co skutkowało nienależytą oceną stanu faktycznego sprawy, a tym samym przyjęciem błędnej kwalifikacji czynu, którego dopuścił się oskarżony;

3) oskarżony w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności i w podobny sposób popełnił cztery wykroczenia kradzieży, podczas gdy należycie oceniony materiał dowodowy wskazywał, że oskarżony popełnił trzy wykroczenia samowolnego użycia cudzej rzeczy stypizowane w art. 127 § 1 kw, przy czym ze względu na brak wniosku pokrzywdzonych o ściganie czyny te podlegały umorzeniu oraz jedno wykroczenie z art. 119 § 1 kw dotyczące kradzieży okularów przeciwsłonecznych o łącznej wartości 30,98 zł na szkodę sklepu (...), co potwierdza, że wykroczenia popełnione przez oskarżonego nie są wykroczeniami tego samego rodzaju (tego samego typu), które mogłoby być identycznie prawnie kwalifikowane, co uniemożliwiało zastosowanie przepisu art. 12 § 2 kk - co w konsekwencji doprowadziło do zastosowania błędnej kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu oraz wydaniem wadliwego wyroku;

4) oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk w sytuacji, gdy należyte rozważenie i ocenienie dowodu z odpisu wyroku łącznego XV K 1184/15 Sądu Rejonowego w Białymstoku z dn. 26.01.2016 r. oraz karty karnej oskarżonego, nie wskazuje, w jakim okresie K. B. odbywał karę pozbawienia wolności i czy spełnione są przesłanki niezbędne do zastosowania przepisu art. 64 § 1 kk - co w konsekwencji doprowadziło do wydania wadliwego wyroku poprzez uznanie, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn w warunkach recydywy pomimo braku istnienia przesłanek do takiego rozstrzygnięcia;

5) rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego K. B. za przypisane mu przestępstwo wyrażające się wymierzeniem mu kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności w rozmiarze przekraczającym ustalony przez Sąd I instancji stopień winy oraz w oderwaniu od okoliczności łagodzących w postaci właściwości i warunków osobistych oskarżonego, zachowania po popełnieniu przestępstwa, użycia rowerów pokrzywdzonych w celu przemieszczania się ze względu na problemy z chodzeniem spowodowane amputacją wszystkich palców u prawej stopy i uszkodzeniem nerwów w lewej stopie, wyrażenia żalu i skruchy, przeproszenia osób pokrzywdzonych i odzyskania przez nich swojej własności, niskiej wartości szkód oraz deklaracji naprawienia szkody na rzecz K. P., a także trudnej sytuacji finansowej i życiowej oskarżonego, które / należyście rozważone przemawiały

	za wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Na wstępie Sąd Okręgowy odniesie się do zarzutów zawartych w pkt 1 i 2 apelacji.</p> <p>Jak wynika z analizy wniesionego środka odwoławczego intencją jego autorki było, poprzez zakwestionowanie dokonanej przez sąd meriti oceny dowodów, podważenie ustaleń faktycznych, zgodnie z którymi K. B. miał się dopuścić zaboru i to w celu przywłaszczenia 3 rowerów, a w to miejsce przyjęcie jedynie, że oskarżony dopuścił się wykroczenia z art. 127 § 1 kw. Pogląd ten jednak nie uzyskał akceptacji Sądu Odwoławczego.</p> <p>Na poparcie swojego stanowiska autorka apelacji powołała się na dwie okoliczności: niepełnosprawność oskarżonego, która miała skłonić go do „skorzystania” z pozostawionych bez dozoru rowerów oraz fakt, że skradzione rowery zostały przez niego porzucone, co miało świadczyć o braku zamiaru ich przywłaszczenia. Jeżeli chodzi o pierwszą okoliczność to faktem jest, że K. B. cierpi na pewne schorzenia, które utrudniają mu poruszanie się, jednakże nie może to decydować o istnieniu lub braku u niego istnienia zamiaru przywłaszczenia rowerów, które z zasady są przecież przedmiotami służącymi do przemieszczania się przez kierującego nim. Analogicznie</p>	

przecież, złodziej samochodu, w ogromnej większości przypadków, dokonuje jego zaboru odjeżdżając pojazdem z miejsca kradzieży (odprowadzenie samochodu na lawecie również się zdarza, ale sporadycznie). Argumentem wystarczająco przemawiającym za brakiem zamiaru przywłaszczenia rowerów nie może być uznane to, że zostały one następnie porzucone przez oskarżonego. W orzecznictwie bowiem słusznie prezentowany jest pogląd, iż nawet w takim przebiegu zdarzeń należy przyjąć istnienie zamiaru przywłaszczenia, albowiem poprzez takie zachowanie sprawca dokonał samodzielnego rozporządzenia jak właściciel przedmiotem, w którego posiadanie uprzednio wszedł (Uchwała SN z 23.04.1998r. I KZP 1/98, w której uznano, że zabór mienia z zamiarem jego niezwłocznego porzucenia oznacza, że sprawca zamierza z nim postąpić jak właściciel, a w związku z tym celem jego działania jest przywłaszczenie tego mienia). Dlatego, nie można rozstrzygając tą kwestię przywiązywać nadmiernego znaczenia do zeznań pokrzywdzonych – osób, którym skradzione zostały rowery i podnosić dokonanie złej oceny ich zeznań przez Sąd I instancji. A. K. (2), K. P. i B. K. zeznały tylko i jedynie o tym, że stwierdziły nieobecność rowerów, którymi się poruszały i z oczywistych względów nie były w stanie wskazać sprawcy ich kradzieży. To, że w większości skradzione rowery zostały odzyskane rzutuje jedynie na wymiar kary (jako okoliczność łagodząca), nie może mieć natomiast wpływu na ocenę, jaki zamiar przy zaborze tych rowerów towarzyszył oskarżonemu. Niekwestionowanym jest, że w chwili popełnienia przypisanych czynów K. B. znajdował się w

znacznym stanie nietrzeźwości (1,33 mg/l) alkoholu w wydychanym powietrzu. Jednakże, jeżeli się zważy na treść art. 31 §3 kk, w żadnym razie nie może ta okoliczność ekskulpować oskarżonego.

Dlatego, w cenie Sądu Okręgowego, zarzuty kwestionujące dokonane przez sąd meriti ustalenia faktyczne należało uznać za bezpodstawne i podzielić przyjętą na ich podstawie kwalifikację. Dotyczy to również przyjęcia, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§1 kk. Z danych o karalności (k. 48) wynika, że K. B. był m.in. karany za przestępstwa z art. 280 §1 kk i z art. 278 § 1 kk, za które Sąd Rejonowy w Białymstoku w sprawie XV K 1397/14 orzekł karę łączną 2 lat i 6 miesięcy, która to kara objęta została następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie XV K 1184/15. Adnotacja zawarta w karcie karnej wskazuje, że kara ta wykonana została z dniem 03 grudnia 2018r. Pozwala uznać to, że spełnione zostały wszystkie przesłanki do przyjęcia, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa.

Jako całkowicie niezasadny ocenić należało zarzut kwestionujący wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego. Przypisane K. B. przestępstwo zagrożone ustawowo jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, przy czym biorąc pod uwagę treść art. 64 §1 kk górna granica zagrożenia ulega zwiększeniu o połowę. Przedmiotowa sprawa jest kolejną, w której oskarżony dopuszcza się aktu zaboru cudzego mienia, co świadczy o totalnym nieposzanowaniu przez niego obowiązującego

porządku prawnego. Przypisanego czynu dopuścił się w stanie znacznego stanu nietrzeźwości. Biorąc takie nasilenie okoliczności obciążających, kara 8 miesięcy pozbawienia wolności w żadnym razie nie może być uznana za rażąco surową, nawet przy uwzględnieniu podnoszonej w apelacji okoliczności, że wartość zagarniętego mienia nie była znaczna.

Odnośnie warunkowego zawieszenia wykonania tak orzeczonej kary, to możliwość tę wyklucza art. 69§1 kk, ponieważ oskarżony już w przeszłości był karany na karę pozbawienia wolności.

Wniosek

1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego K. B. od popełnienia czynu przypisanego mu w wyroku, ewentualnie

2) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie

3) uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

alternatywnie, na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 kpk o

4) uchylene zaskarżonego wyroku w części dotyczącej przypisania oskarżonemu kradzieży rowerów na szkodę A. K. (1), K. P. i B. K. i umorzenie postępowania w tym zakresie oraz wymierzenie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

oskarżonemu kary grzywny w wysokości 100 (sto) złotych za wykroczenie kradzieży dwóch sztuk okularów marki (...) na szkodę sklepu (...) o łącznej wartości 30,98 zł, tj. za wykroczenie z art. 119 § 1 kw;	
5) uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie II wyroku;	
6) zwolnienie oskarżonego od opłaty i wydatków.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Niezasadność zarzutów warunkowała nieuwzględnienie wniosków.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 18 listopada 2021r. sygn. akt II K 526/20	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II i III	Zasądzono koszty obrony z urzędu oraz zwolniono oskarżonego z opłaty oraz wydatków mając na względzie jego sytuację materialną – utrzymuje się z zasiłku społecznego.

7. PODPIS
